

Скарбничка Наталки.

Наталка довго збирала гроші на ковзани. У всіх у класі вони вже були. мали ковзани. Вона часто підходила до своєї скарбнички і трясла її, ніби від ніби від цього її заощадження збільшуються. Одного вечора вона записала у своєму щоденнику: "У четвер приїжджає тато зі штабу з ліквідації наслідків повені, і він обов'язково

він обов'язково від дасть мені решту грошей". Вона швидко закрила щоденник, вимкнула при ліжкову лампу

і зручно вмостилася на ліжку. Але заснути не змогла. З кімнати долинали з кімнати долинали слова телевізійних оголошень, які її мати слухала з схвильовано слухала її мати. Раптом у двері постукали.

– Татку, татку, татку! - радісно закричала Наталка.

І справді, це був тато, але якийсь дивний сумний і втомлений.

– Як добре, що ти прийшов! - зраділа мама. - Але що з тобою сталося? Ти ж мав приїхати.

Ти мав повернутися лише завтра.

– Мені треба взяти інший, більш підходящий одяг, і деякі речі для жертв повені. для постраждалих від повені. Приготуй їх, Марґарет. Там все знадобиться. І вишліть завтра трохи грошей.

При слові "гроші" Наталка схопилася з ліжка.

– Татку, татку, я так хочу, щоб ти дав мені грошей на ковзани! на ковзани! Ти ж обіцяв!

Тато подивився на доньку якимись дивними очима і сказав підвищеним підвищеним голосом:

– Наталко, як ти можеш думати про ролики, коли там є люди, яким потрібна допомога! допомога!

Дівчинка опустила голову і мовчки пішла геть.

Вранці Наталка стояла біля батьківського ліжка зі скарбничкою в руці.

– Тату, я теж хочу допомогти постраждалим від повені. Візьми мої гроші. Тато обняв Наталку і ніжно прошепотів їй на вухо:

– Я пишаюся тобою, донечко. Після сніданку Наталка пішла з мамою в банк, а коли вони повернулися, в коридорі

стояли новенькі роликові ковзани з запискою: "Моїй сміливій донечці - тато". - Що значить, я віддав гроші....